

## KAKO JE TOMISLAV POSTAO NAŠ KRALJ

Negdje u zaleđu Jadranskog mora, u prelijepoj zemlji Hrvatskoj, davno prije vremena pametnih telefona i ostalih još pametnijih uređaja, rođen je jedan poseban dječak. Dječak čije djetinjstvo nije bilo nimalo nalik onima drugih dječaka. Dok su se oni igrali u podnožju planine i u sjenama stabala, slobodno trčeći u potrazi za slatkim plodovima ili smišljajući nove igre, on je slušao priče o ratovima, zavjerama i vladarima koji su krojili sudbinu naroda hrvatskog. Slušajući te priče, duboko su mu se u srce urezale riječi njegova oca kako će i on jednog dana biti vladar koji će svome narodu donijeti pravednu slobodu i kojega će slaviti Hrvati kroz brojna stoljeća. I doista, te su riječi bile kao proročanstvo jer njegovo ime Tomislav i danas, nakon 1100 godina, spominjemo u svim gradovima Lijepe Naše, na trgovima, ulicama, u školama i ustanovama.

Kako su godine prolazile, Tomislav je odrastao u snažnog mladića čija snaga nije bila samo u rukama kojima je vješto baratao mačem, nego i u njegovom duhu kojim je mogao procijeniti opasnosti jer je svaki njegov dan bio nova lekcija – kako prepoznati prijatelja, boriti se protiv neprijatelja, ali, na prvome mjestu, kako ostati vjeran svome narodu. Došlo je tako vrijeme da preuzme odgovornost i povede narod u bitku za željenom slobodom. Posebno je naš narod vapio za slobodom jer opasnosti su pristizale sa svih strana. Brojni su neprijatelji željeli osvojiti komad ove krasne zemlje prepune prirodnih bogatstava pa je došlo vrijeme da se Tomislav istakne hrabrošću i odlučnošću. Bitke su bile teške, ali je Tomislav spremno vodio svoju vojsku i nizao pobjede koje su nas približavale ostvarenju sna o slobodnoj i ujedinjenoj zemlji. Tomislav je i prije ujedinjenja zemlje, ujedinio ljude. Narod ga je volio, vojnici slijedili, a neprijatelji su ga se bojali. Dok je stajao na uzvisini i promatrao neprijateljsku vojsku, dolje u ravnici koja se približavala poput tamne sjene, srce mu je snažno udaralo, ali je ostao miran znajući da ga njegovi vojnici promatraju jer traže snagu koja vodi u

pobjedu. Ruka visoko u zraku bila je znak da strašna bitka kreće. Nijednom nije ustuknuo iako je duboko u srcu i on strah osjećao...

Neprijatelj je poražen! Hrvatska je slobodna!

Napokon je došlo vrijeme za krunidbu. Na prostranoj dolini gdje su se zastave vijorile na vjetru okupio se narod u svečanim odorama i Tomislav je pred knezovima kleknuo primiti krunu. Sunce se probilo iza oblaka i obasjalo najsjajnijju krunu u našoj povijesti. Osjetio je Tomislav njezinu težinu. Nije to bila težina zlata, nego težina odgovornosti prema narodu i zemlji koju je toliko volio. Njegova je sudbina ispunjena. On je prvi kralj Hrvatske. Prvi kralj čije ime znaju generacije čitavog tisućljeća. Kralj simbol zajedništva, hrabrosti i jedinstva.

Kralj Tomislav bijaše mu ime!

Bruno Gubić, 6.c